

KUKATKO

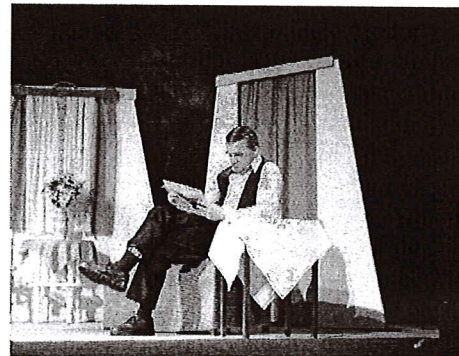
Josefodolské divadelní jaro
2007

J.K.TYL - JOSEFŮV DŮL

Za finanční podpory Krajského úřadu v Liberci, Obce Josefův Důl, Ministerstva kultury ČR, manželů Verhoefových a dalších sponzorů zveřejněných ve vstupní hale divadla.

Když služebnictvo stávkuje Fiktivní stávka služebnictva je námětem veselohry z počátku minulého století. Vydala ji edice Naše divadlo pro potřeby ochotnických divadel. Hříčka se zalíbila souboru z Bozkova a pod vedením režisérky Prokopové nastudoval vtipně komedii o tom, jak měšťáci se snaží podobat se šlechtě a holedbají se tituly, bez nichž nikdo nic neznamena. Co ale počít, když služebnictvo stávkuje! Medička Olga navrhuje, že se svým bratrem budou představovat sluhu a služku. Díky nenadálým návštěvám je nutno vytvořit i smyšlené rodiče – a nakonec vlastně nikdo není tím, koho představuje. Herecky vděčné role dávají příležitost dobře disponovaným interpretům a soubor dokazuje, že rozumí žánru lidového divadla a hraje jej s chutí. Doktorka Olga se těší, jaká bude legrace ze záměrné profese. A tady by toho potěšení mělo být víc, všechny postavy se převtělují dobrovolně – a proč se tedy tím více baví, aby hra dostala větší rozvernost. Jiří Doubek vytvořil svou postavu na neustálém pobíhání díky své nervozitě. Někde by bylo záhodno ubrat pohybu, při dialogu vadí špatný kontakt s partnery. Podařilo se intermezzo nepravých rodičů a zasloužilo si potlesk na otevřené scéně. Režie by potřebovala lépe organizovat zejména scény s více postavami. Rozmístění nábytku je dost nevýhodné. Na kanapíčku vpravo sedí herci stále bokem k publiku a kryjí se. Z celé scény je cítit chuť a elán. Výrazné postavy vytvářejí Stanislav Hlava, zdůrazňující titul svého syna, i Stanislav Kasan. Oldřich Prokop by měl lépe vybavit svou řeč, aby mu bylo rozumět. A ostatní úspěšně participují na vyznění představení určeného pro dobrou zábavu.

Lupenec, město zakleté

Rekord, alespoň pokud jde o délku představení, na 17. Josefodolském divadelním jaro drží DS Žalý při TJ Sokol Benecko, když v sobotu dopoledne uvedl hru „Lupenec, město zakleté“. Autorem původní předlohy je Miloš Gerstner, který zpracoval pověst z Benecka, ovšem soubor si byl vědom, že samotný text by v amatérských poměrech – vzhledem k náročnosti scénografie i počtu rolí včetně komparzu – byl obtížně scénicky realizovatelný. Režisér připojil prolog jako lidovou scénu s muzikanty, která uvádí atmosféru svatojánské noci, v níž se otvírá vstup do tajemného města, jež se kdysi propadlo do hloubi země pro hříšnost svých obyvatel. Je také exponována ústřední trojice: milenci Barče a Honza a poněkud nepřijící, jadrně upřímná babička děvčete Antoška. Jenž vývoj vztahů v této trojici, jenž by zřejmě měl být nositelem ústřední myšlenky, je natolik zmatený, že se odchyluje od předpokládané závěrečné katarze. Ostatně v závěru zůstává samotný Honza bez své milé a její matky. I jeho návrat mezi lidi je spíše probuzením ze sna než návratem z reálné návštěvy města s obyvateli, o jejichž vstup do dnešního světa vůbec nestojíme. Ženy, které podlehly (nejspíš ve snové představě Honzy) svodům, už neuvidíme. Tato nejasnost rámce hry (skutečný vstup do Lupence, nebo jen sen?) se odráží v nejasnosti režijního pojetí následných scén. Chvillemi se hraje realisticky pojatý obraz zkaženého města, pak se ozve až psychologizující tón, jindy jsou použity prvky stylizovaného lidového divadla – jemuž také nejvíce odpovídá scénografie, někdy se přechází do groteskní nadsázky. Tomu pak také odpovídala nejednotnost hereckého přístupu, kde spíše sehrály okamžité pocity

či nápady bez vztahu k celkové charakteristice postavy. Přes tyto značné výhrady, které se logicky týkají také nevládnutelné délky hry se značným množstvím textových výpadků, spíše konstatujeme, že je škoda nevyužití původního režijního záměru. Pokusu o konfrontaci upřímnějšího světa současníků se světem hrabivosti a neřesti z časů dávno minulých chybí jasnost ve výpovědi i přehlednost v dějové linii. Co ale je zcela přesvědčivou a tudíž cennou devízou inscenace „Lupenec, město zakleté“ je nádherný pocit souborové soudržnosti, kolektivního citění, byť se jedná o představitele s různou hereckou zkušeností. Možná právě vyjádření tohoto pocitu hereckého i lidského by se mohlo v inscenaci stát silnější a působivější stránkou, kdyby obecnost nebylo zavaleno myšlenkovou nejasností, časovou rozlehlostí i formální mnohoznačností.

Za porotu: R. Felzmann

Jaro se s jarem sešlo a nám je jasné, že tento víkend dostane před sotva probuzenou zahrádkou za domem, přednost zahrádka jiná. Totiž ta divadelní. Ta se také musí obdělávat, kypřit a zalévat (to hlavně!), abychom se pak mohli společně těšit z pestré palety čerstvě rozkvetlých představení. No a protože Josefodolské divadelní jaro přímo vyzývá ke společnému divadelnímu zahradničení, jsme opět tady, připraveni přiložit ruku k dílu anebo alespoň ruku k ruce, když potleskem nakypříme tu úrodnou jevištní půdu a vzdáme hold všem těm divadelním zahradníkům i zahradníkům. Tak ať je tahle zahrada stále rozkvetlá!

Vlad'ka a Lád'a

Divotvorný klobouk Klicperovy hry patří ke klenotům české dramatiky. Je dobré, že si ho povšimli i členové Divadelního spolku Rakousy a zahráli jeho Divotvorný klobouk. Je to vtipná, jednoduchá hříčka o tom, jak dva studenti napálí kupce Koliáše, lakomce a hlupáka, který už léta dluží svému příbuznému zpěvákovi Pohořelskému. Ten je dlouho na mizině, je nucen žebrot, jeho písničky nikdo nekupuje. Rakousští přidali úvodem – mezi obrazy národní písničky, aby vytvořili atmosféru lidového divadla. Povedlo se. Dobré obsazení jednotlivých postav, jak je vytvářejí Martin Franz a Jakub

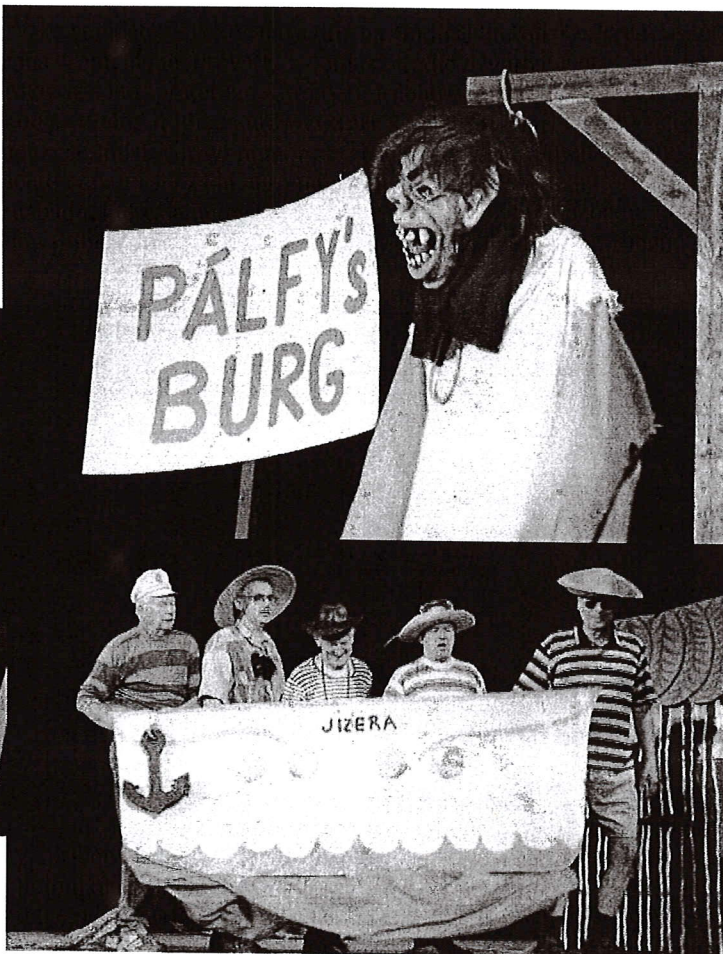
Sýkora coby pohybliví a mazaní studenti, Matzkeho kupec Koliáš, nadutý a lakomý, určují nenásilná, prostá vyjádření anekdotického příběhu. Studenti by mohli mít pestřejší kostýmy, česná barva je moc smutná. Livrej pro sklepníka Zvonka budí smích, ale jeho kostým by mohl být lépe využit nějakých akcích. Pohořelského stylizovaná chudoba se svou záplatou se poněkud liší ostatního kostymování. Dohadování obchodu u Koliáše by spíš prospělo méně pohybu. Kupec sedící zupně za svým stolem by byl výhodnější než ve stálém pohybu. Pěkný je okamžik pomalého nasazování klobouku

nasazování klobouku Koliášovi. Vyniká důležitost aktu, kterým se uskutečňuje velký podvod. Soubor hraje to, co veselohra vyžaduje, bez přehrávání a za plného soustředění. Tak se mohlo podařit dobré představení. Za porotu: Ilja Bureš

DS Havlíček Zákupy přivezl inscenaci textů Huberta Krejčího „Hry ze smetiště“. Texty navazují na tradici, kterou vyznačují jména Cami nebo Prévert, z domácí tradice tvorba Jaroslava Haška a jeho přátel ze Strany mírného pokroku v mezích zákona. V této tradici autor vytváří situace a mini příběhy, v nichž se mísí černý humor a absurdita s recesí. Inscenace těchto textů si žádá proměnlivost a barevnost prostředků a nápadů, které se neopakují. Už proto je nebezpečí v uvedení sedmi příběhů v řadě. Mnoho tu nesprávně nápad

vázat všechny příběhy průvodním slovem o následnosti pálfyovských potomků. Dramatická stavba se realizuje v této řadě velice obtížně, větší naděje mají menší sestavy. Stačilo by uvést různé typy inscenace, pokud možno v důsledné rozdílnosti. Ale to se daří jen s obtíží. V představení se někdy dařila herecká akce (např. hadrářova dcera J. Matýškové), rytmus a spád souhry (např. ve scéně Doktor Pouštník) a konečně soubor bohatých nápadů (jaký se objevil v první scéně Hrabě Pálfy). Scény si žádají prudký spád kontrastů, dovedených až do všech důsledků prudce k pointě. V tom se souboru dařilo jen se střídavým úspěchem a nikoli v celku inscenace.

Za porotu: J. Hraše